

ΜΙΑ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΟΞΑ

Τὸν συναντήσαμε ντυμένο δπως καὶ πρῶια στὴ χακένια στολὴ τοῦ Δημοτικοῦ ὑπαλλήλου, γελαστὸν, μὲ σπινθυροβόλα μάτια καὶ ζωηρές κινήσεις, δηλωτικὲς μᾶς ἐσώτερης δυναμικότητας, μᾶς αὐτοπεποίθησης. Τίποτε δὲν ἀλλαξε σ' αὐτὸν τὸν ἔξαιρετικὸν ἄνθρωπο. Οὕτε δταν οἱ χιλιάδες τῶν θεατῶν τοῦ Ζάγκρεπ τὸν ἔχειρονδότουν ὡς τσάμπιον τῶν μαραθονοδρόμων, οὔτε πάλι δταν στὴν Ἀθήνα ἀπεθεώνετο ἀπὸ τὸν ἐλληνικὸν λαὸν, δ Κυριακίδης δὲν ἐπηρεάσθηκε ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τῆς δόξας καὶ τὴν κραυγὴν τῆς φήμης. Ἐμενε σὰν πάντα τὸ ἀπλοῖκὸν παιδὶ, δ ἄνθρωπος τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων, καὶ τοῦ ἀνωτέρου ἀθλητικοῦ πνεύματος. Προχθὲς βρέθηκε στὴν πρωτεύουσα τοῦ κόσμου, τὸ Λονδίνο, καὶ διαγωνίσθηκε γιὰ τὸν κότινο τῆς νίκης στὸ στάδιο τῆς Μητροπόλεως μὲ παγκοσμιονίκες ἀθλητὲς, πούχανε προσέλθει ἀντιπρόσωποι ἐθνῶν καὶ λαῶν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, χειροκροτήθηκε ἀπὸ χιλιάδες θεατὲς κι ἀποθεώθηκε ἀπὸ τές τοῦ ιψής τοῦ θριάμβου. Ἐγγλικὸς τύπος γέμισε ἀπὸ τές φωτογραφίες του καὶ ἀρνθρα ἀφιερώθηκαν γιὰ τὴν σπουδαίαν συμβολή του στοὺς διεθνεῖς αὐτοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν ἔξαιρετη προσπάθειά του. Καὶ πάλιν δμως δ Κυριακίδης ἔξακολου θεῖ νὰ παραμένῃ στοὺς τρόπους καὶ

τὴν κοσμική του ἐμφάνισι
ό ίδιος, ὁ ἀληθινὸς ἀθλη-
τῆς στὸν χαρακτῆρα καὶ
τὴν ψυχήν. Οἱ Τάϊμς τοῦ
Λονδίνου ἀφιερώνουν δ-
λόκληρη σχεδὸν στήλη γιὰ
τὴν περιγραφὴ τοῦ Μαρα-
θωνίου καὶ τὸν Κυριακίδη.
Μιὰ ἀγγλικὴ ἐφημερὶς γρά-
φει γι' αὐτὸν τὰ ἔξης : «Ο
Κύπριος ἀθλητῆς ὁ διπο-
τος ἦλθε ἀπὸ τόσην μακρυ-
νὴν ἀπόστασι, ἀπὸ τὴν
νῆσο Κύπρου γιὰ νὰ λά-
βῃ μέρος στοὺς διεθνεῖς
αὐτοὺς ἀγῶνας, δὲν ἀνήκει
εἰς τὴν τάξι τῶν ἀνθρώ-
πων ἔκεινων ποὺ προσέρ-
χωνται μ' ἕνα ἐθνικὸ φα-
νατισμὸ γιὰ νὰ διεκδικήσουν

νίγη νίκη, αὐτὸς προσῆλθε
ώς ἀνδητής πλημμυρισμέ-
νος ἀπὸ ἀθλητικὰ καὶ μό-
νον αἰσθήματα, καὶ ἐμφο-
ρούμενος ἀπὸ τὸ ἀνώτερον
ἀθλητικόν πνεῦμα»,

“Οτι ἔγινε ύπέρ τῆς Κύρων, τές δυὸς μέρες τῶν ἀγώνων τοῦ Λονδίνου, μὲ τὸ δευτερίον τοῦ Κυριακήδη δὲν ἔγινε ἀπὸ μέρους μας ἐπὶ μισθῷ αἰῶνα ἀγγλικῆς και τοχῆς. “Οταν δροσερὸς καὶ ἀκμαῖος, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὸν ἀντίπαλό του ποὺ κυριολεκτικῶς ἐφαινόταν ξεψυχισμένος, εἰσῆλθε στὸ στῖφο δὲν πέροχος δρομεὺς μὲ τὰ γράμματα τοῦ ὄνόματος τῆς γενετείρας μας στὸ στῆθος, οἱ μυριάδες φωνὲς τῶν ἀγγλῶν θεατῶν ἐνωμένες εἰς μιάν παμμεγίστην κραυγὴν ἐδόνισυν τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης μὲ τὴν λέξιν «Κύπρος».

‘Η ἐντύπωσις διὰ τὸν
Κυριακίδη ὑπῆρξε ἔξαιρετι-
κή. Μ' ὅλον ποὺ ἐτερμάτι-
σε δεύτερος, ὑποληφθεὶς
150 ὑάρδες, χρονικὸ διά-
στημα 22'' τοῦ πρώτου
ἐπροκάλεσε τὸν γενινὸν
θαυμασμόν. Παραθέτουμεν
κάτωθι τὸ σχετικὸν ἄρ-
θρον τῶν Τάϊμις εἰς τὸ
ὅποιον λεπτομερῶς περι
γράφεται ἡ διαδοχὴ τοῦ
Μαραθωνίου καὶ ἡ ἥρωι-
κὴ προσπάθεια τοῦ κυροῦ
οὐ Μαραθωνοδόρου.

«Οι ἀγῶνες τοῦ Σαββάτου ἐδημιούργησαν μίαν ὥραιάν εἰστορίαν, μῷ ἔνα ὑπέροχο φινάλε, εἰς τὸ σπάνιο θέαμα δύο ἀνθρώπων ποὺ ἀγωνίζονται συγχρόνως καταβάλλοντες ἀπεγνωσμένες ποσοσπάθειες τελεῖσθο. Δέγκαιοι αἰσθάνεται ὁ γράφων τὴν ἀνάγκην ν' ἀπολογηθῇ διότι ἀρχίζει τὴν ἱστορία του ἀπὸ τὸ τέλος. Τέ white City (Σ. Π. είναι τὸ μεγάλο στάδιον τοῦ Λονδίνου) δύπις ὅλοι γνωρίζομεν, ὑπῆρξε ἀλλοτε ἡ σκηνὴ τῆς ἡρωϊκῆς πτώσεως τοῦ Ἰταλοῦ Ντοράδο, εἰς τὸν Μαραθώνιον, τῆς Ὀλυμπιάδος τοῦ 1908. Ἀφορμὴ τῆς ἀποτυχίας τοῦ μαραθώνιοδρόμου ἐκείνου ποὺ ἐφαίνετο πώς θὰ τερματίζει πρῶτος, ἦταν ἀρ̄ ἐνδές ή ἐξάντλησι του καὶ ἀρ̄ ἐτέρου ή τρελλὴ χειρονομία τῶν αἰωνίων ἐνθουσιωδῶν ἐνθαρρυντῶν, οἱ ἀποιοὶ ἐπενέβησαν δῆμα τῇ εἰσόδῳ του εἰς τὸ στάδιο, ποὺ τὸν ὑπεδέχθησαν μὲν μιάν τερατώδη κραυγὴν, ποὺ ἀποιος τὴν ἀκουσε ποτὲ δὲν είναι δυνατὸν γὰ τὴν ξεχάσῃ.

Τὸ δράμα δὲν ἦταν τὴν φο-
ρὰν αὐτῆγον τόσο συνταρακτικό,
γιὰ τὸ πλήθος ποὺ εἶχε κατα-
κλύσει τές κερκίδες τοῦ σταδίου,
ἐκτὸς σὲ πολὺ λίγους—για-
τὶ αγνοοῦσε τὰ διαδραματισθέν-
τα κατὰ τὴν μακρὰν διαδρο-
μήν. Πέραν τῶν 40 ἀθλητῶν
ὅλων τῶν μεγαθῶν καὶ σχη-
ματισμῶν, ἔλχον μέρος εἰς τὸ
ἀγώνισμα καὶ εἰ 36 ἔξι αὐτῶν
δὲν προσήγγισαν τὸ τέμπα,
συμ.εριλαμβανομένου μεταξὺ
αὐτῶν καὶ τού ἐπι τριετίαν κα-
τέχοντες τὸ πρῶτο ρεκόρ, δι-
ασήμου Σκώτου δρομέως Ro-
bertson. Τὸ νὰ τρέξῃ κανεὶς
26 μίλια σε μιὰν τέτοιαν ἀν-
πόφορα ζεστὴ μέρα, πρέπει
νᾶχη μεγάλη, ὑπεράνθρωπη ὕ-
πομενὴ καὶ ἀντοχὴ καὶ γι' αὐ-
τό πολλοὶ ςπό τοὺς Μαραθ-
νοδρόμους εἶχαν νὰ διαλέξουν
δύο τινὰ: νὰ ἀποσυρθοῦν, η νὰ
διενύσουν τὴν ἀπόστασι—πολὺ
ἀναξιοπρεπὲς γιὰ ἀθλητὴ αὐτο-
—πελῇ.